

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobkyně: A.B.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené Mgr. Martinem Jančou, advokátem, se sídlem Plzeň, Mikulášské nám. 11*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.9.2014, čj. MV-76969-3/SO-2014

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2014, čj. MV-76969-3/SO-2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 28.2.2014, čj. MV-76969-3/SO-2014 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně činná (*dále též jen „OSVČ“*). Žalobkyně požadovala, aby jí soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné, přehnaně formalistické, a vůči žalobkyni nepřiměřeně tvrdé. Uvedla, že je nedostatečně opřeno o objektivní odůvodnění.

3. Uvedla, že kromě námitek uvedených v odvolání uvádí, že ve vztahu ke spáchání přečinu byla amnestována a mělo by na ni být z toho důvodu pohlíženo jako na netrestanou. Podala také žádost o výmaz záznamu z rejstříku trestů. Pokud jde o samotný zákaz činnosti řízení motorových vozidel, pak i od toho trestu bylo již ke dni 14.5.2013 upuštěno. Jediné, co je u žalobkyně v rejstříku trestů doposud evidováno, je zkušební doba, která z velké většiny také uplynula a již za cca tři měsíce, tj. za pouze 1/10 původní délky zkušební doby, splní žalobkyně podmínku osvědčení. Bližším a nikoli pouze formalistickým posouzením případu žalobkyně, měla a mohla žalovaná dospět k závěrům, že se žalobkyně dopustila pouze přečinu nižší společenské nebezpečnosti a toto její jediné a výjimečné vybočení, z jinak řádně vedeného života na území ČR, bylo dle zákona zahlazeno, od zbývajícího trestu bylo upuštěno a ze zkušební doby již uplynulo cca 9/10, aniž by se žalobkyně dopustila jiného porušení zákona. Žalovaná však bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobkyně.

4. Žalobkyně tak shledávala pochybení správního orgánu v tom, že je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, pro kterou podnikatelská činnost vykonávaná na území ČR znamená jediný finanční příjem. Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto konkrétním případě podle názoru žalobkyně naplněno nebylo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zamítl žádost žalobkyně, neboť nesplňovala podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) ZPC.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

6. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci

samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas, proto soud vycházel z fikce jejich souhlasu.

7. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

8. Dle informačního systému cizinců byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání - účast v právnické osobě splatností od 15. 12. 2009 do 14. 12. 2011.

9. Žalobkyně podala 16.11.2011 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ podle § 42 odst. 1 ZPC. K žádosti předložila cestovní doklad vydaný Ukrajinou s platností do 19.6.2016, výpis z živnostenského rejstříku ze dne 16.5.2011, doklad o cestovním zdravotním pojištění, potvrzení Finančního úřadu pro Prahu 9 o neexistenci daňových nedoplatků, platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2011, doklad o zajištění ubytování ze dne 14.11.2011 a potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 3 o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

10. Správnímu orgánu I. stupně byl v průběhu správního řízení doručen trestní příkaz Okresního soudu v Tachově ze dne 31.10.2011, sp. zn. 9T 135/2011, dle kterého byla žalobkyně pravomocně odsouzena za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (*dále jen „trestní zákon“*).

11. Dne 15.11.2013 byla žalobkyně poučena o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*). Písemnost jí byla doručena ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu dne 2.12.2013, žalobkyně však tohoto práva nevyužila.

12. Z výpisu z evidence Rejstříku trestů bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že se žalobkyně dopustila úmyslného trestného činu podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona, za což byla dne 31.10.2011 pravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody na 10 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu v délce 18 měsíců. Dále byl žalobkyni uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na území České republiky po dobu 30 měsíců.

13. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že žalobkyně, tím že byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, konkrétně přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, není proto v důsledku záznamu v Rejstříku trestů o pravomocném odsouzení ve smyslu § 174 trestního zákona trestně zachovalá a tím je naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ. Na základě uvedeného prvostupňovým rozhodnutím zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 2 písm. a) ZPC, neboť žalobkyně

přestala splňovat podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) ZPC. Správní orgán I. stupně rovněž posoudil podle § 56 odst. 2 ZPC přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Uvedl, že z informačního systému cizinců zjistil, že žalobkyně pobývá na území České republiky sama, její rodinní příslušníci (matka a sourozenci) se zdržují na území Ukrajiny. Dospěl proto k závěru, že vzhledem k závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobkyně na území České republiky není zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřené vzhledem k důvodu jejího zamítnutí, resp. vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobkyně nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života.

14. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně kromě porušení § 68 odst. 3 správního řádu, když není zřejmé, jakým způsobem se správní orgán I. stupně vypořádal s námitkami a návrhy žalobkyně vznesenými ve správním řízení, namítala, že se ustanovení § 174 ZPC jeví jako příliš „tvrdé“ vzhledem k tomu, že byl žalobkyni uložen pouze podmíněný trest a správní orgán I. stupně by měl zohlednit, že se na území České republiky již nějaký čas zdržuje a nikdy závažným způsobem nenarušila veřejný pořádek, namítala negativní dopad zamítnutí žádosti do jejího soukromého a rodinného života.

15. Žalovaná odůvodnila zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí jednak tím, že neshledala porušení § 68 odst. 3 správního řádu, když z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jaká ustanovení zákona o pobytu cizinců byla správním orgánem I. stupně při posuzování žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu aplikována a jaké dokumenty sloužily jako podklad pro rozhodnutí (zejména trestní příkaz Okresního soudu v Tachově ze dne 31.10.2011 a výpis z evidence Rejstříku trestů ze dne 13.11.2013), jak byl zhodnocen zjištěný skutkový stav a že se správní orgán I. stupně ve smyslu § 174a ZPC zabýval přiměřeností zamítnutí žádosti ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně.

16. K odvolací námitce, že není z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s námitkami a návrhy žalobkyně vznesenými v průběhu správního řízení, žalovaná uvedla, že v daném řízení nebyly žalobkyni žádné námitky ani návrhy uplatněny, ač byla k možnosti vyjádřit se vyzvána. Pro úplnost žalovaná uvedla, že žalobkyně podala dne 18.12.2013 rovněž žádost o povolení k trvalému pobytu (vedena pod čj. OAM-27686/TP-2013), v rámci něhož se písemností ze dne 6.2.2014 vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí, zejména k okolnostem souvisejícím se spáchaným trestným činem a k podané žádosti o zhlazení odsouzení a požádala o přerušení správního řízení, kterému správní orgán I. stupně nevyhověl a v odůvodnění usnesení se zabýval i námitkami žalobkyně uvedenými ve vyjádření k podkladům ze dne 6.2.2014. Žalovaná proto uzavřela, že žalobkyně nemohla být v průběhu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zkrácena na svých procesních právech, neboť žádné relevantní návrhy ve smyslu § 36 správního řádu neučinila.

17. K odvolací námitce týkající se přílišné tvrdosti ustanovení § 174 ZPC žalovaná uvedla, že se žalobkyně dopustila úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1a odst. 2 písm. a) trestního zákona. Musela si tedy být vědoma

negativních následků svého jednání. Jedním z nich je i skutečnost, že se tímto svým protiprávním jednáním mohla připravit o možnost pobývat na území České republiky, neboť není v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří nerespektují právní předpisy České republiky. Neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není trestem, jak se dle žalované domnívala žalobkyně, nýbrž důvodem, který vedl k zamítnutí žádosti, důvodem, který způsobila žalobkyně sama svým protiprávním jednáním. Žalobkyně není vyhošťována ani jí není zakazován pobyt na území České republiky, proto jí nic nebrání přicestovat na území České republiky na základě pozvání rodiny nebo podat na zastupitelském úřadu novou žádost o povolení dlouhodobého pobytu. V té souvislosti žalovaná citovala ustanovení § 174a ZPC. K námitce negativního dopadu zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně, která nebyla nijak konkretizována, žalovaná uvedla, že se správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i touto otázkou zabýval, přičemž po zhodnocení všech skutečností dospěl k závěru, že rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. S tímto závěrem se žalovaná ztotožnila, neboť v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné vazby žalobkyně na území České republiky, které by mohly být nevyhověním žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zpřetrhány. Žalovaná tak uzavřela, že považuje všechny odvolací námitky žalobkyně za neodůvodněné a neprokazující nezákonnost prvostupňového rozhodnutí či řízení, jež jeho vydání předcházelo.

18. K samotnému meritu žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně neprodloužil žalobkyni dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v souladu s § 174 odst. 1 písm. a) ZPC, neboť ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nesplňovala podmínku trestní zachovalosti z důvodu záznamu v Rejstříku trestů České republiky o pravomocném odsouzení za úmyslný trestný čin. Současně žalovaná ze spisového materiálu zjistila, že se žalobkyně týkala amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013, která se však vztahovala pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobkyni byl dále trestním příkazem sp. zn. 9T 135/2011 ze dne 31. 10. 2011 uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na území České republiky ve výměře 30 měsíců a od tohoto zákazu bylo ke dni 14.5.2013 upuštěno se zkušební dobou 20 měsíců. Žalobkyně je v souvislosti se zákazem řízení všech motorových vozidel na území České republiky stále do 14.1.2015 ve zkušební době a z toho důvodu i nadále nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) ZPC.

Právní hodnocení

19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bude dále uvedeno, proto na počátku vyložení svých závěrů citoval z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, proto také podrobně zrekapituloval

v předchozí části rozsudku průběh daného správního řízení a závěry správních orgánů obou stupňů.

20. Ustanoveními zákona o pobytu cizinců, která byla v řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky správními orgány aplikována je ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) ZPC, kde je stanoveno: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).*“ Dále pak ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) ZPC, podle něhož: „*Za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*“

21. Soud se především ztotožňuje se závěrem žalované, že je nutno z podkladů pro rozhodnutí založených ve správním spisu učinit závěr, že žalobkyně měla v době rozhodování o její žádosti správním orgánem I. stupně i v době rozhodování žalovanou v rámci odvolacího řízení, i přes amnestii prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 [která se vztahovala pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody uloženému žalobkyni za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1a odst. 2 písm. a) trestního zákona] v Rejstříku trestů záznam o tom, že zkušební doba stanovená v souvislosti s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na území České republiky uplyne až dnem do 14.1.2015 [od původně uloženého trestu ve výměře 30 měsíců bylo ke dni 14.5.2013 upouštěno a byla stanovena zkušební doba 20 měsíců]. Žalobkyně proto v době rozhodování správních orgánů obou stupňů nesplňovala podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) ZPC. Uvedené odůvodnění závěrů správních orgánů obou stupňů obsahuje jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí, ze kterých je zřejmé, na základě jakých podkladů byl učiněn závěr o tom, že žalobkyně nesplňovala v době rozhodování správních orgánů podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) ZPC.

22. Není proto správné tvrzení žalobkyně v žalobě, že žalovaná bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobkyně. Soudu nejsou známy žádné „výše uvedené skutečnosti“, jak je uvedeno v žalobě. Žalobkyně ve velmi stručné žalobě žádné takové skutečnosti neuvedla. V průběhu správního řízení se k výzvě k seznámení se s podklady pro rozhodnutí nedostavila, tudíž se nevyjádřila, a v odvolání namítala obecně, shodně jako nyní v žalobě, tvrdost ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) ZPC. Ohledně této argumentace žalobkyně se soud rovněž ztotožňuje s žalovanou a uvádí, že smyslem tohoto ustanovení je, aby cizinci, kteří mají povolen pobyt na území České republiky dodržovali zákony České republik. Pokud tomu tak není, musí nést následky v souvislosti se svým protiprávním jednáním, zde v podobě neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Uvedená právní úprava zákona o pobytu cizinců není vůči cizincům diskriminační, jak v odvolání namítala žalobkyně, ale jedná se o požadavek včleněný do právní úpravy svrchovaného státu, vyžadovaný vůči všem cizincům pobývajícím na území České republiky. Nelze proto tvrdit formalistické posouzení případu žalobkyně, jak je uvedeno v žalobě, ale ze strany správních orgánů obou stupňů se jednalo o posouzení zcela v souladu s uvedenými ustanoveními zákona o pobytu cizinců.

23. Důvodným není ani obecné tvrzení žalobkyně, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně opřeno o objektivní odůvodnění. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že oba správní orgány postupovaly při odůvodnění svých rozhodnutí v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaká ustanovení zákona o pobytu cizinců byla při posuzování žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu aplikována, z jakých podkladů založených ve správním spise správní orgány vycházely (zejména trestní příkaz Okresního soudu v Tachově ze dne 31.10.2011 a výpis z evidence Rejstříku trestů ze dne 13.11.2013), jak byl zhodnocen zjištěný skutkový stav a že se správní orgány ve smyslu § 174a ZPC zabývaly přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně ve vztahu k jejímu rodinnému a soukromému životu.

24. Důvodným konečně není ani tvrzení žalobkyně, že je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, což žalobkyně zdůvodňuje podnikatelskou činností vykonávanou na území ČR, která pro ni znamená jediný finanční příjem. Správní orgány obou stupňů se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu uvedeného rozhodnutí do života žalobkyně. Postupovaly při tom podle § 174a ZPC, podle něhož: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Žalobkyně se v rámci daného správního řízení nevyjádřila k podkladům pro rozhodnutí a v odvolání jen obecně namítala negativní dopad zamítnutí žádosti do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány proto vycházely správně ze zjištění, že žalobkyně na území České republiky žádné rodinné vazby nemá, její rodiče a sourozenci žijí na území jejího domovského státu, na Ukrajině. Proto zcela v souladu s § 174a ZPC dovodily, že zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území, které není vyhoštěním ani zákazem pobytu na území, se zásadním způsobem neodrazí v jejím soukromém a rodinném životě. Pokud k tomu žalobkyně v žalobě namítá, že pro ni podnikatelská činnost vykonávaná na území ČR znamená v současné době jediný finanční příjem, pak to není v souvislosti se zjištěním, že na území České republiky nemá rodinné zázemí, nemá zde např. vyživovací povinnost k dětem, tvrzení, které by bylo nutno zásadním způsobem zohlednit při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobně o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky. Důvodným proto není ani obecné tvrzení žalobkyně, že mají rozhodnutí správních orgánů podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto konkrétním případě podle názoru žalobkyně naplněno nebylo. Žalobkyně pobývala na území České republiky jako cizinka na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Byla proto povinna se v souladu se zákonem o pobytu cizinců chovat a jednat tak, aby neporušila zákony České republiky. Pokud tak učinila a dopustila se úmyslného trestného činu a v souvislosti

s odsouzením za tento trestný čin měla v Rejstříku trestů stále ještě záznam o trvání zkušební doby související s uloženým trestem zákazu činnosti, zákazu řízení motorových vozidel na území České republiky, pak nemohla být v dobré víře, že splňuje podmínky ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) ZPC a že bude i za této situace považována za trestně zachovalou pro účely zákona o pobytu cizinců.

Závěr

25. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

26. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová